

GILLETTE ची सर्वाधिक गर्दीची जागा

(अजूनही वाट पाहणाऱ्यांच्या नजरेतून)

“दवाखाना रुग्णांना बरे करतो. काळजी घेणारा समाज माणसांना आधार देतो.”

I. सर्वाधिक गर्दीची जागा

आरोग्यसेवा संस्थेतील सर्वाधिक गर्दीची जागा कोणती?

सभागृह नाही.

दवाखाने नाहीत.

प्रतीक्षालय नाही.

कॉरिडॉरही नाहीत.

सर्वाधिक गर्दीची जागा ती आहे, जी कोणत्याही नकाशावर दिसत नाही.

ती म्हणजे भविष्य.

आत येणारा प्रत्येक जण आपल्यासोबत एक प्रश्न घेऊन येतो.

रुग्ण.

कुटुंबे.

डॉक्टर.

परिचारिका.

संचालक.

फरशी पुसणारासुद्धा.

शेवट कसा होईल हे कोणालाच खरोखर माहीत नसते — किंवा कदाचित भीतीपोटी ते माहीत असल्याचे दाखवतात.

आणि तरीही, प्रत्येक जण उद्याच्या दिवसाची योजना आखत राहतो.

इतकी माणसे एकाच वेळी एकाच वर्तमानात जगताना, आणि हट्टाने एकाच भविष्यात राहताना, मी दुसरीकडे कुठेही पाहिलेली नाहीत.

म्हणूनच मला वाटते की स्मशानभूमी ही मी आजवर पाहिलेली सर्वाधिक गर्दीची जागा आहे.

II. उपसंहार

अनेकांना वाटते की जीवनाचा विरुद्धार्थ मृत्यू आहे.

मला तितकीशी खात्री नाही.

पुनर्वसन केंद्रे, रुग्णालये, शुश्रूषा गृहे आणि स्मशानभूमी यांत वेळ घालवल्यानंतर मी एका वेगळ्या निष्कर्षाला आलो आहे.

जीवनाचा विरुद्धार्थ मृत्यू नाही.

तो आहे विस्मरण.

आणि कदाचित याच कारणामुळे स्मशानभूमी ही मला माहीत असलेल्या सर्वाधिक गर्दीच्या जागांपैकी एक आहे.

माणसांची नव्हे.

स्मृतींची.

आयुष्यभर आपण स्मशानभूमीला घाबरतो.

लहानपणी आपल्याला शिकवले जाते की ती शेवटाची जागा आहे.

मोठेपणी आपण तिला टाळायला शिकतो.

आपण तिथे कर्तव्य म्हणून जातो, पुण्यतिथीला, आदरापोटी.

आपण शांतपणे आत जातो आणि जमेल तितक्या लवकर बाहेर पडतो.

आणि तरीही, नीट पाहिल्यावर मला कळले की स्मशानभूमी ही मृतांची जागा नाही. मृत तिथे नसतात.

ते त्यांनी ज्या घरांत वास्तव्य केले त्या घरांत असतात.

त्यांनी मागे ठेवलेल्या शब्दांत.

त्यांच्याकडून आपण शिकलेल्या हावभावांत.

आपल्याला वारशाने मिळालेल्या दोषांत.

आपल्याशी अजूनही बोलत राहणाऱ्या अनुपस्थितीत.

स्मशानभूमी ही जिवंतांची जागा आहे.

परत येणाऱ्यांची.

आठवण ठेवणाऱ्यांची.

ज्यांना आता उत्तर देऊ न शकणाऱ्या कोणालातरी अजूनही काहीतरी सांगायचे आहे, त्यांची. आणि मी तुम्हाला सांगतो, तिथे जाऊन आलेल्या, पण तिथे जागा न मिळालेल्या एकाच्या तोंडून.

III. लेखकाचे पान

हे काम कोणीही सांगून केलेले नाही.

ते विकले गेलेले नाही.

ते व्यावसायिक हेतूने केलेले नाही.

ते पुनर्वसनाचे मूल्य, मानवी प्रतिष्ठा आणि माणसांमधील नाते यांची साक्ष देण्यासाठी लिहिले गेले.

मागितलेले एकमेव शुल्क म्हणजे एक प्रतीकात्मक डॉलर — कामाची किंमत म्हणून नव्हे, तर काळजी, आशा आणि जबाबदारीच्या संस्कृतीप्रति असलेल्या सामायिक बांधिलकीची साक्ष म्हणून.

Ferdinando